

Teza: należyta staranność zawodowa

Brak opłacenia pism odwoławczych kierowanych do sądu nie obciąża radcę prawnego, jeżeli klient był prawidłowo informowany o konieczności terminowego wnoszenia opłat.

Sygn. akt WO-153/17

ORZECZENIE

z dnia 15 grudnia 2017 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie :

Przewodniczący: SWSD Dorota Szubielska

Sędziowie: SWSD Elżbieta Gajda - Krynicka

SWSD Wojciech Płóciennik /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Mariusza Łątkowskiego
po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2017 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego P. T. obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z preambułą i art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie z dnia 21 września 2017 roku, sygn. akt OSD/19/17

orzeka:

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.200,00 (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście) obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie radca prawny P. T. został obwiniony o to, że:

będąc pełnomocnikiem procesowym pozwanych M. K. i P. P. w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w S.pod sygn. akt (...), po wniesieniu nieopłaconej apelacji z dnia 13.06.2016 roku od wyroku z dnia 12.04.2016 r., będąc wezwany do wniesienia opłaty sądowej wniósł w dniu 14.07.2016 r. o zwolnienie klienta z obowiązku opłaty sądowej bez załączenia oświadczenia majątkowego klienta, a po zarządzeniu Sądu z 29.07.2016 r. o zwrocie wniosku z powodu braku oświadczenia majątkowego i wydaniu przez Sąd postanowienia z 26.09.2016 r. o odrzuceniu apelacji, wniósł całkowicie nieuzasadnione i nieopłacone zażalenie z 11.10.2016 r. na postanowienie o odrzuceniu apelacji, następnie wniósł 16.11.2016 r. i 14.02.2017 r. kolejne wnioski o zwolnienie klienta z opłaty sądowej bez załączenia oświadczenia

majątkowego klienta od wniesionych bezpodstawnie zażaleń, czym dopuścił się przewinienia z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z preambułą i art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu 21 września 2017 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy obwinionego radcy prawnego P. T. uniewinnił radcę prawnego od stawianych mu wyżej opisanych zarzutów. Jednocześnie obciążył Okręgową Izbę Radców Prawnych w Rzeszowie kosztami postępowania w kwocie 1250 zł.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd wskazał, iż działania obwinionego były zgodne z prawem i ograniczały się jedynie do środków odwoławczych i zażaleniowych. Ponadto składane były w ustawowym terminie oraz służyły interesowi osób, które reprezentował obwiniony. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw, by przyjąć, że działania obwinionego były sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu i że naruszały obowiązki zawodowe (art. 64 ust. 1 ustawy o radach prawnych). Rzecznik Dyscyplinarny nie wykazał, by radca prawny P. T. wykonując swoje obowiązki zawodowe wykonywał je nierzetelnie i nieuczciwie oraz niezgodnie z prawem i zasadami etyki zawodowej (art. 6 KERP). Jednocześnie OSD wskazał, iż działanie obwinionego nie było sprzeczne z interesem wymiaru sprawiedliwości, gdyż działanie zgodne z interesem wymiaru sprawiedliwości, to działanie w interesie mocodawcy oraz zgodne z prawem wykorzystanie wszelkich prawem dozwolonych środków do jak najpełniejszej i najskuteczniejszej ochrony praw mocodawców.

Od powyższego orzeczenia Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie złożył odwołanie zaskarżając orzeczenie w całości. W/w orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. przez błędne uznanie, że zarzucanemu obwinionemu przewinieniu brak jest cech przewinienia dyscyplinarnego,
- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności preambuły oraz art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przez przyjęcie, że zarzucane obwinionemu postępowanie było zgodne z interesem wymiaru sprawiedliwości, rzetelne, uczciwe i profesjonalne,
- art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie oceny czy wnoszone przez obwinionego środki zaskarżenia miały jakiegokolwiek szanse na uwzględnienie i że mimo braku tych szans były zgodne z interesem klienta oraz na czym ten interes miał polegać,
- przyjęcie, że przewinienie obwinionego wpłynęło na przewlekłość postępowania, choć nie wyłącznie, ale mimo to brak w czynie obwinionego przewinienia.

Podnosząc powyższe zarzuty Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu przy OIRP w Rzeszowie do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za obie instancje.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Odwołanie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie i ocenę zachowania obwinionego radcy prawnego z punktu widzenia zasad etyki radcy prawnego. Wobec powyższego nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie jakoby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., jak również preambuły, art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu wskazującego na naruszenie prawa procesowego, w szczególności art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wskazać należy, że działaniu radcy prawnego nie można zarzucić cech przewinienia. Raca prawny P. T.

podejmował działania, które zmierzały do zabezpieczenia interesów reprezentowanych Mocodawców i były zgodne z prawem.

Odnosząc się do wskazywanego przez Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie zarzutu naruszenia prawa materialnego, a w szczególności preambuły oraz art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wskazać należy, że zgłoszony zarzut jest bezzasadny. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż działania racy prawnego zmierzały do ochrony reprezentowanych Mocodawców i nie stały w sprzeczności z zasadami etyki radcy prawnego nakazującymi kierowanie się prawem przy wykonywaniu zawodu. W niniejszej sprawie działania radcy prawnego ograniczały się tylko do składania środków odwoławczych oraz zażaleń zgodnie z obowiązującymi przepisami. Fakt, że nie zostały one opłacone, nie można obciążać obwinionego, gdyż nie ma on obowiązku uiszczenia za swoich Mocodawców opłat od pism procesowych. Jednocześnie podkreślić należy, że gdyby obwiniony zaniechał złożenia przewidzianych prawem środków mógłby narazić się na zarzut ze strony Mocodawców, iż działa na ich niekorzyść. Jednocześnie podkreślić należy, iż interes wymiaru sprawiedliwości nie może pozostawać w sprzeczności z interesem klienta. Radca prawny winien wykonywać czynności zawodowe dbając o dobro klienta oraz zapewniając ochronę prawną jego interesów. Z zeznań obwinionego wynika, że informował on swoich Mocodawców kilkakrotnie o obowiązku opłacenia wnoszonych przez niego pism procesowych oraz przesyłał wzór oświadczenia o stanie majątkowym. Nadto w aktach sprawy znajduje się pismo Mocodawców obwinionego którzy zobowiązują go do podjęcia wszelkich czynności procesowych i wskazują że dopełnią wszelkich starań celem udzielenia informacji w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych.

Radca prawny w celu ochrony prawnej interesu klienta jest zobowiązany do rekomendowania najpewniejszego w danych okolicznościach postępowania minimalizującego ryzyko poniesienia przez klienta szkody, przy czym powinien pozwolić klientowi dokonać wyboru, choćby rozwiązanie przyjęte przez klienta uznał za złe lub ryzykowne.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów wskazać należy, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd I instancji gospodarzem sprawy zawisłej przed Sądem jest Sąd a nie pełnomocnik, dlatego nie można przypisywać obwinionemu odpowiedzialności za upływ 9 miesięcy do uprawomocnienia się wyroku. Obwiniony w niniejszej sprawie nie podejmował żadnych czynności pozaprocesowych, które mogłyby spowodować uszczerbek dla prawidłowości postępowania.

Reasumując wskazać należy, iż bardzo rozważnie winno uznawać się należytą staranność zawodową radcy prawnego, wynikającą ze sporządzonych przez niego pism procesowych. Tylko wtedy, gdy wybrany sposób postępowania jest ewidentnie sprzeczny z obowiązującymi przepisami, można uznać staranność radcy prawnego jako niemieszczącą się we wzorcu należytej staranności, niezgodną z zasadami etyki oraz dobrymi obyczajami. W niniejszej sprawie wszystkie działania podejmowane przez obwinionego były zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Wszystkie wnoszone przez obwinionego środki odwoławcze oraz zażalenia wnoszone były od orzeczeń, na które służyły środki zaskarżenia. Z tych też względów nie można zachowaniu obwinionego przypisać cech przewinienia dyscyplinarnego.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.